

PÅ HØJT NIVEAU.

Ad en vej som går op mod de hvide skyer
mellem børn og voksne
mellem unge og gamle
går en vandringsmand med taske på ryggen.

Middagssolens hede køles af en rislende kilde
med strålende sølvsprøjt
og klukkende jubel
følger den vej med dalen som mål.

Han gør holdt i middagsstunden.
Middagstimens grønne skygger
Drysser dråber af sollys
ned over vandringsmanden.

Men luften er ren og klar
Og tanken friskes.
Et udsyn vokser frem,
Et overblik over alnaturen.

Der er kløfter, dybe og mørke nær vejen.
Her kunne en bro,
smal men solid
spare en unødigt vandring.

Der er langt endnu til de store højder,
og det, der var kølig skygge,
bliver isnende kulde
med aften og nat.

Han hviler kun lidt, men går og går
Og morgenens sol stråler klart.
Og trætheden viger
for duften fra blomsternes blade.

Men vejen svinder og bliver en bjergsti,
stenet og smal
og ikke en genvej –
nej tværtimod, den er svær at betræde.

Vandringsmanden har valgt denne sti,
som slynger sig opad, opad i kurver.
Hvert trættende trin
er lidt nærmere det, der er målet.

Den rislende kilde med strålende sølvsprøjt
er blevet så lille i stenenes gem.
Han hører ingen klukkende jubel,
omkring ham høres kun fuglevingers slag.

Mens kilden klukker i dalen dernede
til fryd for gamle og unge,
han stavrer af sted i ensomhed
mod målet i skyerne hvide.